

Arrest

nr. 208 941 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91 A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Sri Lanka

(...).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 14.09.2017. Betrokkene werd hierbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Op 11.05.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer [S.K.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 10.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoonst vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoonst alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoonst.

Op 14.09.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 14.10.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding (...)

1.2. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

(...).

nationaliteit : Sri Lanka

(...).

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 14.09.2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De wettelijke samenwoonst die betrokkene wenste te laten registreren met de heer [S.K.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft, werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de

wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien werd betrokkene op 14.09.2017 bij het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten, door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de gegrondheid

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster op,

"Schending van:

- Artikel 6 en 8 EVRM
- Artikel 7 van de Vreemdelingenwet
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen
- Beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoekster betoogt als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt, volledig, precies en relevant is. (RvSt. nr 55.056, 7 september 1995, Rev. dr. Etr. 1996, 249)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende daadkrachtige motieven.

Verweerster schendt hier minstens haar zorgvuldigheidsplicht.

Verweerster is de mening toegedaan dat dit geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM, ongeacht het feit dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van inschrijving van de wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket.

Verweerster gaat veel te snel voorbij aan dit belangrijke mensenrecht.

Art. 7 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd afgeleverd, staat er niet aan in de weg dat in elk geval de hogere rechtsnormen dienen te worden gerespecteerd.

Dit volgt uit het woord "onverminderd":

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt volgende verplichting op:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, *quod non*.

Verweerster houdt geen rekening met de rechten van verdediging van verzoekster. De beslissing genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand is nog steeds geen definitieve beslissing nu er een rechtsmiddel tegen openstaat.

Verzoekster heeft ook gebruik gemaakt van dit rechtsmiddel door er een beroep tegen aan te tekenen. De zaak is immers vastgesteld in zitting van 29.03.2018 door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Wanneer verzoekster van het grondgebied verwijderd zou worden, betekent dit een miskennis van haar rechten op een eerlijk proces, nu zij niet ter zitting kan aanwezig zijn, noch dat zij dan op een coherente manier haar proces kan voorbereiden met haar Belgische raadsman inzake.

Hierdoor wordt verzoekster geschonden in haar recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM), inclusief haar rechten op verdediging.

Bovendien waarborgt artikel 8 EVRM als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, Marckx, 1979).

Dienaangaande dient te worden gewezen op het feit dat door de verwerende partij slechts zeer summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging op het recht op een gezins- of privéleven van verzoekster.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die er op gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van de gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet dient bij toepassing van deze Vreemdelingenwet dan ook te worden nagegaan of aan alle voorwaarden van artikel 8 EVRM werd voldaan. Die overweging moet dan ook afdoende blijken uit de bestreden beslissing.

Er is sprake van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009)

Verweerster schendt aldus ook haar redelijkheidsbeginsel nu vaststaat dat er onvoldoende concreet onderzoek is gebeurd en dit allerm minst kan worden afgeleid uit de genomen beslissing."

2.2. Waar verzoekster een schending aanvoert van "(...) *de beginselen van behoorlijk bestuur*" laat zij na te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten deze artikelen de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven waarom aan verzoekster een bevel wordt gegeven en wordt er, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verder wordt er gemotiveerd aangaande de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoekster met de heer S., het beroep dat er tegen deze weigering werd ingesteld en waarom dit geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verzoekster toont niet aan dat de motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dat ook niet.

2.4. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters familieleden zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het oplegt. Verzoekster zet niet uiteen en toont evenmin aan dat er ook sprake is van een hoger belang van het kind en een gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij rekening diende te houden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.5. Aangezien uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters familieleden en de door haar gevoerde beroepsprocedure, wat aanleunt bij respectievelijk de artikelen 8 en 6 van het EVRM, kan verzoekster bezwaarlijk aanvoeren dat de verwerende partij artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden daar waar het de verwerende partij de verplichting oplegt om rekening te houden met hogere verdragsnormen.

2.6. De eerste bestreden beslissing stelt, *"De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning."*

2.7. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor partners waar het dient te gaan om een wettelijk en oprechte relatie. Verzoekster toont met haar beschouwingen dat artikel 8 van het EVRM ertoe strekt een effectief feitelijk gezinsleven te laten primeren boven nationaal recht, dat de beslissing summier motiveert aangaande haar gezinsleven, dat niet blijkt dat aan alle voorwaarden van voormeld verdragsartikel is voldaan en dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu vaststaat dat er onvoldoende concreet onderzoek is gebeurd en dit allerm minst kan worden afgeleid uit de genomen beslissing, niet aan dat de in punt 2.6. bedoelde passage van de eerste bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM of de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, tevens besloten in de materiële motiveringsplicht, schendt. Verzoekster toont ook niet aan met betrekking tot

welke elementen van haar privéleven dat zij leidt in België, zij de verwachting koesterde dat de verwerende partij ermee zou rekening houden. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts bijzondere feiten of omstandigheden een positieve verplichting voortbrengen voor de verwerende partij om hier te lande het verblijf toe te staan op grond van het recht op respect voor het privéleven (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191).

2.8. Wat betreft artikel 6 van het EVRM, dat verzoekster geschonden acht nu zij in beroep is gegaan tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoningverklaring en zij bij een verwijdering uit het Rijk de zitting van de rechtbank van 29 maart 2018 niet kan bijwonen en zij haar proces niet op een coherente manier kan voorbereiden met haar raadsman, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter terechtzitting er zich toe beperkt te verwijzen naar het verzoekschrift. De Raad kan bij gebrek aan andersluidende informatie niet anders dan ervan uitgaan dat de zitting van de familierechtbank van 29 maart 2018 heeft plaatsgegrepen en dat verzoekster hierop aanwezig kon zijn en dat zij dit op een coherente manier heeft kunnen voorbereiden met haar raadsman. Er blijkt niet dat verzoekster nog een belang heeft bij haar kritiek. Alleszins, zelfs indien er nog zittingen van de familierechtbank zouden plaatsgrijpen staat het verzoekster vrij om, als ze zich terug in het land van herkomst bevindt, een visum aan te vragen met het oog op het bijwonen van deze zittingen, zo haar persoonlijke verschijning noodzakelijk wordt bevonden door de betrokken rechtbank of om deze zittingen voor te bereiden met haar raadsman als moderne communicatiemiddelen niet zouden volstaan.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoekster op,

“Schending van :

- *Artikel 6 en 8 EVRM*
- *Artikelen 74/11 Vreemdelingenwet*
- *Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen*
- *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.*
- *Het proportionaliteitsbeginsel”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“a) Dat ingevolge de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860)

De motivering van de bestreden beslissing moet de beslissing onderbouwen. (RvSt. Nr 103.789)

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien moet die motivering afdoende zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

b) De bestreden beslissing betreft thans een INREISVERBOD voor DRIE jaar met verwijzing naar

- De wettelijke samenwoning die betrokkene wenst te laten registreren met de heer [S.] ... werd geweigerd ... De weigering hiervan vormt een contra-indicatie tegen het bestaan van een werkelijk gezinsleven.
- Betrokkene werd op 14.09.2017 ingelicht aan de hand van een SEFOR brochure om het grondgebied te verlaten
- Er is geen enkel wettelijk motief om in het land te blijven.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich in het Rijk bevindt, en dit zeker nu zij in toepassing van artikel 74/11,4de alinea Vw. aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster voor wat betreft de duur ervan rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk aan het opleggen van een inreisverbod. (Pari. St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23)

Verzoeker stelt dienvolgens vast dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder enig concreet onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker en ook de duur van het inreisverbod.

Een inreisverbod van drie jaar is inzake meer dan onredelijk te noemen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

c) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren;

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard;

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige zaken. (RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; RvV arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009);

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de bestuurde zich afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen;

Het is de taak van uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvSt. nr. 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010)

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd.

d) het opgelegde inreisverbod van 3 jaar is meer dan disproportioneel te noemen.

Verzoekster doet alle nodige inspanningen om haar verblijfsstatuut te regelen, i.e. een verklaring wettelijke samenwoning, doch waartegen beroep is aangetekend ingevolge de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verweerder houdt geen rekening met de rechten van verdediging van verzoekster. De beslissing genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand is nog steeds geen definitieve beslissing nu er een rechtsmiddel tegen openstaat.

Verzoekster heeft ook gebruik gemaakt van dit rechtsmiddel door er een beroep tegen aan te tekenen. De zaak is immers vastgesteld in zitting van 29.03.2018 door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Wanneer verzoekster van het grondgebied verwijderd zou worden, betekent dit een miskenning van haar rechten op een eerlijk proces, nu zij niet ter zitting kan aanwezig zijn, noch dat zij dan op een coherente manier haar proces kan voorbereiden met haar Belgische raadsman inzake.

Wanneer het inreisverbod van drie jaar ook definitief wordt, betekent dit dat zij niet eens kan terugkeren voor haar procedure voor de Rechtbank Van Eerste Aanleg.

In het hypothetisch geval dat de Rechtbank inzake de bestreden beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zou vernietigen en het inreisverbod is rechtsgeldig bevonden door uw Raad, dan betekent dit dat verzoekster niet eens kan terugkeren naar haar partner ten einde hun duurzame relatie verder te zetten.

Dit betekent een schending van artikel 8 van het EVRM;

Verweerder is hier volledig aan voorbijgegaan bij het nemen van haar beslissing.

Verweerder begaat een flagrante schending van de mensenrechten door verzoekster te verwijderen.

Het is dan ook onredelijk om met die elementen rekening te gaan houden bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod, minstens bij het bepalen van de duur ervan”.

2.10. De tweede bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangegeven waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd en worden duidelijk de motieven uiteengezet voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.11. Verzoekster voert aan dat haar een inreisverbod werd opgelegd zonder dat er enig concreet onderzoek werd gevoerd “naar de specifieke omstandigheden van verzoeker en ook de duur van het inreisverbod”. Hierin kan zij niet worden bijgetreden gelet op wat er kan worden gelezen in de tweede bestreden beslissing, “De wettelijke samenwoning die betrokkene wenste te laten registreren met de heer [S.K.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft, werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien werd betrokkene op 14.09.2017 bij het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten, door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij

vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken zoals artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het oplegt. Verzoekster laat na concreet te duiden waarom deze overwegingen getuigen van een kennelijke onredelijke en disproportionele afweging van de verwerende partij. Het volstaat te dezen niet om louter te poneren dat, gelet op de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld noch om de inhoud van het redelijkheidsbeginsel weer te geven en vervolgens te melden dat dit beginsel niet werd gerespecteerd.

2.12. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 6 van het EVRM, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel waar deze grief reeds aan bod kwam. De Raad wijst voorts nog op het beginsel van ‘le privilège du préalable’, wat inhoudt dat een overheidsbeslissing – in casu de weigering van registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning – bekleed is met een vermoeden van wettigheid en de verwerende partij hieraan gevolg kan geven, ook al is er een beroep ingesteld tegen deze beslissing. Gelet op voormeld beginsel kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat ze reeds anticipeert op een mogelijk gunstige uitkomst van het beroep dat verzoekster aanhangig heeft gemaakt bij de familierechtbank en hiermee rekening houdt.

2.13. Alleszins, in de hypothese dat de familierechtbank de beslissing tot weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning zou hervormen en het (definitieve) inreisverbod in werking is getreden omdat verzoekster het land ondertussen heeft verlaten, staat het verzoekster vrij de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, samen met het indienen van “een visumaanvraag (...) op grond van de wettelijke samenwoning”.

2.14. Gelet op het bovenvermelde en gelet op wat reeds gesteld werd in het kader van de behandeling van het eerste middel, blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM noch van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA